

ligger, alene af den Grund, at ellers kunde man komme til at sætte Vedkommende for labt. Det er nemlig Stedet, som afgiver Normen for Ansættelsen baade efter Hartkorn, Assuranceværdi og i de andre Henseender, men der, hvor den ubehyggede Jord alene ligger, kan man kun tage Hartkornet til Maalestok. Derfor kom den ærede Ordfører ogsaa til at beskæftige sig temmelig meget med Hartkornet, men det er som sagt ikke den eneste Norm; der findes andre Normer. Jeg tror altsaa, at det vilde være rigtigt at blive staaende ved Lovforslagets Bestemmelse, men jeg har jo kun lidet Haab om at gjøre væsentlig Indtryk ved, hvad jeg siger, naar jeg staar imod Udvalget. Jeg maa imidlertid indrømme, at her er mere Tale om et Principspørgsmaal, thi praktisk kommer man ikke til meget, om end til noget, forskjellige Resultater, enten man gaar den ene eller den anden Vej. Den ærede Ordfører maa ogsaa være opmærksom paa, at i § 7. bliver Affattelsen ikke videre heldig, naar man retter „Sted“ til „fast Eiendom“ i § 5, og der saa bliver Tale om et ubeboet Sted og om Forpligtelsen til at præstere Snekastning i en anden Kommune end den, hvor Stedet ligger. Bestemmelserne skulde i alt Fald ikke have været affattet saaledes, naar man vilde omredigere §§ 5 og 6. Men derpaa kan der senere raades Bød. Jeg tror ikke, at det kan undgaaes i Et og Andet at ændre Forslaget, hvis det skulde vedtages saaledes, som Udvalget ønsker det. Jeg kan altsaa ikke i og for sig anse Ændringsforslaget til §§ 5 og 6 for en Forbedring, og jeg forbeholder mig fremdeles min Stilling til Lovforslaget, naar det kommer til Forhandling paa et andet Sted.

Foruden disse Ændringer under Nr. 1, som omfatte §§ 5 og 6, hvilken sidste nødvendig maa vedtages i den foreslaede Affattelse, naar man overhovedet skal vedtage den nye § 5, er der kun en, jeg behøver at omtale, nemlig Nr. 3; de andre har jeg intet Væsentligt imod, jeg har til Dels selv foranlediget dem. Ændringsforslaget Nr. 3 anser jeg for uheldigt, thi der kommer man ganske udenfor Principet. Nu bestaede vi med Hensyn til Snekastning efter Stedet og gjøre Beskatningen til en mere reel Byrde for Eieren af Stedet, men hvorledes gaar det med Fritagelserne? Der er for det Første Fritagelsen for Skolelærere, som ganske slutter sig til det Nuværende, men jeg synes ikke, der er Grund til at fritage Kommunen for denne Ydelse; det kommer til at gaae ud over de Beboere, som skulde have Naturalydelse. Dernæst er der foreslaet Fritagelse for

Mænd, der ere over 60 Aar, eller som ere svagelige, og for Kvinder, naar Sogneraadet skønner, at de mangle Evne til at leie en Mand i deres Sted. Her er jo Tale om Fritagelse for en reel Byrde, naar Vedkommende ikke selv kan præstere den og ikke kan leie en Anden i sit Sted. Det beroer paa et rent Skøn, hvem man her skal fritage, og Forholdet er ikke her som ellers, naar Eiere fritages for Byrder, der hvile paa Stedet. Jeg forudsier, at naar man vedtager dette, saa bliver det vanskeligt at sætte Grændser for Fritagelsen. Ved Siden af Skolelærere staa andre Beneficiarer, som kunne gjøre samme Krav gjældende, og Udtrykket „Mænd over 60 Aar eller saa svagelige o. s. v.“ er ikke udtømmende. Ganske vist kan der efter Lovforslaget fremkomme Ubilligheder, men herved kommer man i Strid med de Grundsætninger, der have været ledende ved Lovforslagets Affattelse, og jeg veed ikke, hvor man skal begynde, og hvor man skal ende, naar man vedtager dette. Det er klart, at man kan komme til en stor Række af Undtagelser. Den ærede Ordfører nævnte, at som Bestemmelsen i § 8 er affattet, maatte den forstås saaledes, at de Brugere, der ikke have 2 Skjæpper Hartkorn, i alle Tilfælde ere fritagne, altsaa hvad enten der er Tale om Hjemstedskommunen eller en anden Kommune. Jeg har været noget i Tvivl om, hvorledes den skulde forstås; det maa nemlig erindres, at § 8 i det oprindelige Forslag havde et helt andet Diemed end at komme til en almindelig Fritagelse af Parceller, men jeg er for Resten enig med den ærede Ordfører i, at hvis man skal opnaae det, der var Tanken ved 2den Behandling, at ubehyggede Parceller og mindre Bygninger i en anden Kommune skulde fritages for Snekastning, maa man nødvendig gjøre en saadan Forstaelse gjældende af § 8, som den ærede Ordfører gjorde. Det gjælder altsaa Hartkorn under 2 Skjæpper, hvad enten det ligger i Hjemstedets Kommune eller en anden Kommune, særlig i det Tilfælde, at den, der er Eier eller Bruger deraf, har en langt større Eiendom i sin Hjemstedskommune. Kan Paragrafen forstås saaledes, saa faae vi en Regel og maaske en nok saa kulant Regel som efter den tidligere Affattelse, men denne Forstaelse er ganske nødvendig, hvis man skal blive staaende paa det Standpunkt, som Thinget indtog ved 2den Behandling efter Ordførerens Forklaring.

Ordføreren (Steffensen): Jeg skal kun tillade mig nogle ganske faa Bemærkninger. Den høit ærede Minister mente, at